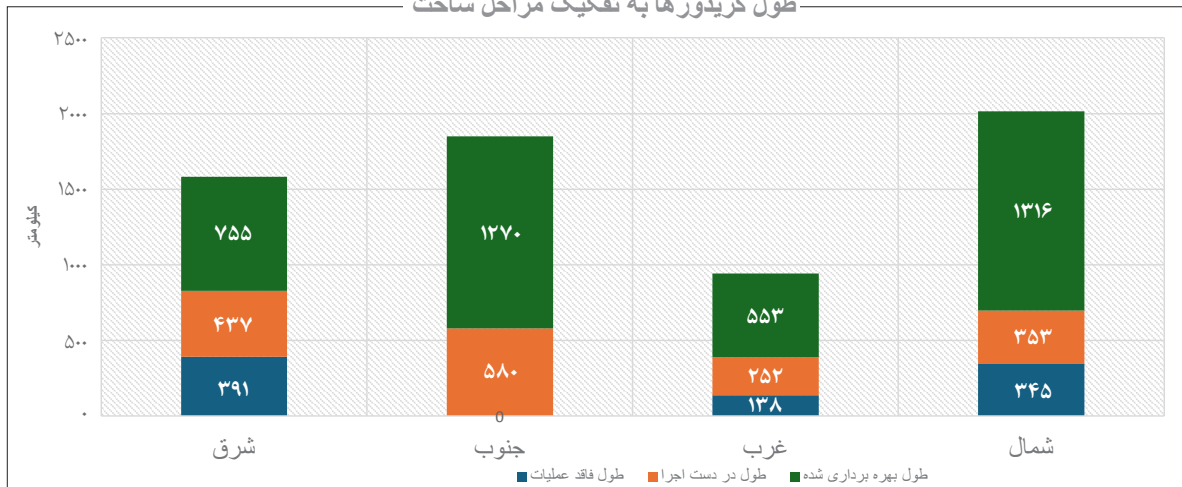

کریدورهای مرزی مهم؛ شاهراهی برای رسیدن به توسعه

حدود ۶ هزار و ۳۹۲ کیلومتر کریدور (مسیرهای اصلی حمل و نقل) در کشور احداث شده یا در دست احداث وجود دارد. از این مقدار، تقریباً ۳ هزار و ۸۹۴ کیلومتر یعنی بیش از نیمی، در حال حاضر به بهره برداری رسیده و مورد استفاده است. حدود یک هزار و ۶۲۲ کیلومتر نیز در دولت چهاردهم در دست اجرا و ساخت و ساز است. برای حدود ۸۷۴ کیلومتر اصلاً عملیات اجرایی شروع نشده و ۸۵۲ کیلومتر هم به عنوان «طول باقیمانده» ثبت شده است.

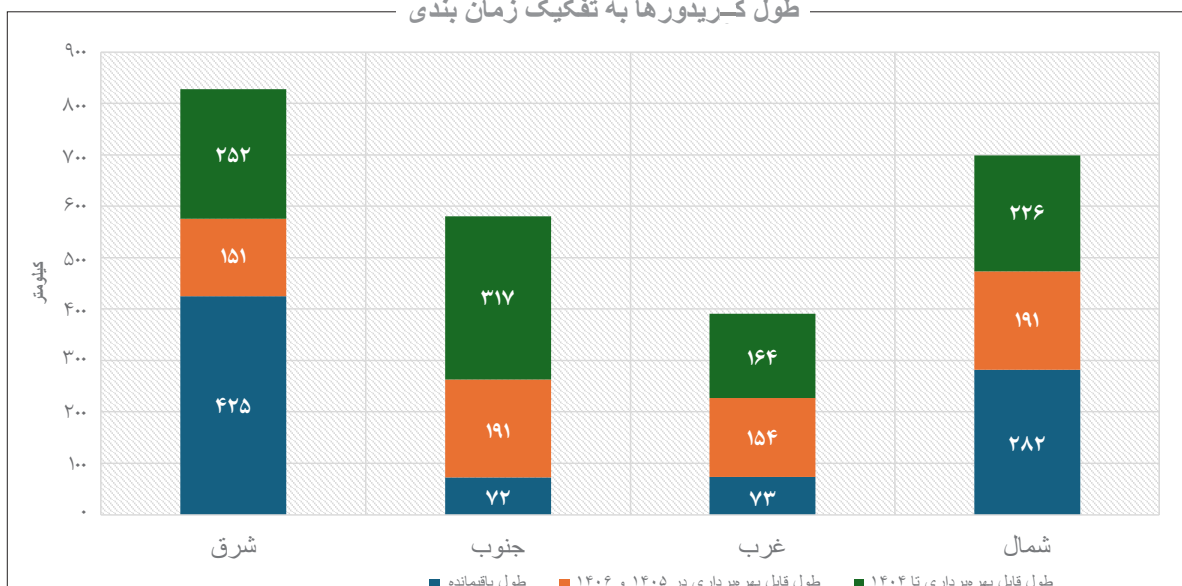
طول کریدورها به تفکیک مراحل ساخت

چرایی اهمیت کریدور

احداث کریدورهای جدید تسهیل تجارت و کاهش هزینه های حمل و نقل، اتصال بازارهای داخلی و بین المللی و همچنین تعادل و توسعه منطقه ای را به ارمغان می آورد. تمرکز روی تکمیل پروژه های نیمه تمام صرفه قابل توجهی نسبت به بقیه اقسام پروژه دارد. وقتی مسیر نیمه کاره یا حتی بدون عملیات مانده، سرمایه گذاری روی پروژه های جدید فقط منابع مالی و انسانی را هدر می دهد. در عوض، اگر دولت پروژه های موجود را زودتر تمام کند، هم دستیابی به نتیجه سریعتر خواهد بود و هم هزینه های اضافی کاهش پیدا می کند. نگهداری و بهسازی کریدورهای موجود هم به اندازه احداث کریدورهای جدید مهم است. بعضی از این مسیرها ممکن است فرسوده شده باشند یا نیاز به نوسازی داشته باشند. بهتر است توجه به طور برابر روی دو مسأله معطوف شود، برای مثال روی ارتقای کیفیت مسیرهای فعلی سرمایه گذاری شود تا امنیت و سرعت حمل و نقل بیشتر شود. دولت با برنامه ریزی مناسب، اولویت بندی پروژه ها و تخصیص بودجه هدفمند، هم می تواند از پراکندگی کاری جلوگیری کند هم بازدهی را بالا ببرد. همچنین، جذب مشارکت بخش خصوصی می تواند کمک بزرگی به سرعت بخشیدن به پروژه های باقیمانده بکند.

طول کریدورها به تفکیک زمان بندی

فردای بهتر برای نسل امروز

سال ها پیش، یک سیاستمدار خطاب به ملت خود گفت: «تنها چیزی که نباید از آن بترسیم، خود ترس است». او افزود: «این ملت عمل می خواهد، و آن هم همین حالا». دولت چهاردهم در یک سال گذشته همین سنگ بنا را گذاشته است؛ نه از مشکلات ترسید و نه از چالش های به ارث رسیده. با وجود همه محدودیت ها، مسیر عبور از دشواری ها را با طرح ریزی و برنامه دنبال کرده است.

در سازمان برنامه و بودجه، ریل گذاری تازه ای برای تغییر مسیر اقتصاد آغاز شده است. در وزارت اقتصاد، برنامه هایی برای کاهش وابستگی بودجه به نفت در حال اجراست. در وزارت نفت، افزایش تولید و بهره وری در اولویت قرار گرفته و در حوزه نیرو، مدیریت مصرف و تقویت عرضه انرژی پیگیری می شود. مجموعه ای از اقداماتی که هدفشان ایجاد ثبات بیشتر در اقتصاد و کاهش آسیب پذیری کشور است.

اما نقشه امید فراتر از اقتصاد است. آموزش و پرورش مأموریت یافته تا توانایی های نسل آینده را تقویت کند؛ نسلی که سرمایه فردای ایران خواهد بود. سلامت نیز در مرکز توجه قرار دارد؛ برنامه های وزارت بهداشت برای تثبیت خدمات پایه و بهبود دسترسی، تلاشی است برای آنکه مردم در کنار تاب آوری اقتصادی، آرامش جسمی و روانی بیشتری تجربه کنند.

فرهنگ و رفاه هم جایگاه ویژه ای دارند. تقویت سرمایه اجتماعی و افزایش نشاط عمومی، اولویت وزارت فرهنگ است. در کنار آن، وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی با برنامه های حمایتی و کاهش شکاف های اجتماعی تلاش می کند تا عدالت اجتماعی همزمان با اصلاحات اقتصادی پیش برود.

آنچه گفته شد تنها بخشی از طرح های در دست اجراست؛ نمونه هایی که نشان می دهند نگاه دولت به آینده جامع است و حوزه های مختلف زندگی مردم را در بر می گیرد. این ویژه نامه تلاشی است برای بازتاب همین مسیر و نشان دادن اینکه چالش ها نادیده گرفته نشده اند، بلکه برای عبور از آنها نقشه ای طراحی شده است. دولت چهاردهم از چالش های ریز و درشت هراسی ندارد و می داند مردم خسته از وعده ها حق دارند در عمل، شیرینی شعارها را لمس کنند. به همین دلیل، نقشه امید قرار نیست شعاری تازه باشد؛ تلاشی است برای آنکه گفته ها به عمل بدل شود و فردای بهتر برای نسل امروز و نسل های پایدار برای آیندگان به همراه داشته باشد.